

Hem>Rättsliga åtgärder>Var och hur?>Vilket lands lag gäller?

Obs. Nyligen ändrades ursprungsversionen på [et](#) av den här sidan. Våra översättare håller på att översätta den nya sidan till svenska. Översättningen till är dock redan färdig.

engelska

Swipe to change

Vilket lands lag gäller?

Estland

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Frågor om tillämplig lag regleras framför allt i [lagen om internationell privaträtt](#). Innan lagen om internationell privaträtt trädde i kraft den 1 juli 2002 reglerades frågor om tillämplig lag av den allmänna delen av civillagen. Nu tillämpas i stället lagen om internationell privaträtt i nästan alla mål som prövas enligt lagen om avtalsförpliktelser, den allmänna delen av civillagen och § 24 i lagen om genomförande av lagen om internationell privaträtt.

Hänsyn måste även tas till att bestämmelser som grundas på tillämplig EU-rätt har företräde framför nationell rätt. När estniska lagar eller andra författningar står i konflikt med ett internationellt fördrag som ratificerats av det estniska parlamentet ska dessutom (enligt den princip som grundas på artikel 123 i Estlands författning), bestämmelserna i det internationella fördraget tillämpas. Estland har dessutom undertecknat fyra avtal om rättsligt bistånd med Ryssland, Ukraina, Polen, Lettland och Litauen som också reglerar frågor om tillämplig lag.

1.2 Multilaterala konventioner

Haagkonventionen om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden, undertecknad i Haag den 5 oktober 1961.

Konventionen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, undertecknad i Rom den 19 juni 1980.

Konventionen om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldransvar och åtgärder till skydd för barn, undertecknad i Haag den 19 oktober 1996.

Protokollet om tillämplig lag avseende underhållsskyldighet, undertecknat i Haag den 23 november 2007.

Mer information finns i [Riigi Teataja](#) (Estland officiella tidning).

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Avtalet mellan Republiken Estland, Republiken Lettland och Republiken Litauen om rättslig hjälp och rättsförhållanden, undertecknat i Tallinn den 11 november 1992.

Avtalet mellan Republiken Estland och Ryska federationen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Moskva den 26 januari 1993.

Avtalet mellan Republiken Estland och Ukraina om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Kiev den 15 februari 1995.

Avtalet mellan Republiken Estland och Republiken Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Tallinn den 27 november 1998.

Mer information finns i [Riigi Teataja](#).

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Om en lag, ett internationellt avtal eller en transaktion kräver att utländsk rätt ska tillämpas gör domstolarna detta oavsett om sådan tillämpning har begärts eller inte. Domstolarnas skyldighet att tillämpa utländsk rätt är med andra ord inte beroende av huruvida en part har begärt detta (§ 2.1 i lagen om internationell privaträtt).

I vissa tvistemål där parterna haft rätt att komma överens om valet av tillämplig lag har estniska domstolar tillämpat estnisk rätt i stället för utländsk rätt, då parterna implicit har avstått från sin rätt att välja utländsk rätt som tillämplig lag.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

Om det enligt lagen om internationell privaträtt krävs att utländsk rätt ska tillämpas (vidareförvisning), gäller det berörda landets bestämmelser om internationell privaträtt. Om det enligt dessa bestämmelser krävs att estnisk rätt ska tillämpas (återförvisning) gäller de materiella bestämmelserna i estnisk rätt (§ 6.1 i lagen om internationell privaträtt).

Om utländsk rätt hänvisar tillbaka till estnisk rätt ska därför de estniska materiella bestämmelserna tillämpas.

2.3 Ändring i anknytning

Tidpunkten för när en sakrätt uppkommer eller upphör att gälla ska fastställas i enlighet med lagen i det land där egendomen var belägen när sakrätten uppkom eller upphörde att gälla (§ 18.1 i lagen om internationell privaträtt). Om platsen för egendomen ändras efter det att en sakrätt uppkommit eller upphört att gälla ändras därför även tillämplig lag. Lagen i det land där en fysisk person har hemvist ska tillämpas på vederbörandes passiva och aktiva rättshandlingsförmåga (§ 12.1 i lagen om internationell privaträtt). Om en persons hemvist ändras så ändras därför även tillämplig lag för personens passiva och aktiva rättshandlingsförmåga. I lagen om internationell privaträtt anges emellertid även att ändrad hemvist inte inskränker den rättshandlingsförmåga som redan förvärvats (§ 12.2 i lagen om internationell privaträtt).

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Utländsk rätt ska inte tillämpas om tillämpningen är uppenbart oförenlig med grunderna för den estniska rättsordningen (ordre public). I så fall ska estnisk rätt tillämpas (§ 7 i lagen om internationell privaträtt).

Huruvida den utländska rätten innehåller en rättsregel som inte finns i estnisk rätt är inte avgörande för denna bedömning. Enligt klausulen om ordre public ska nämligen estnisk rätt tillämpas i stället för utländsk rätt om tillämpningen av utländsk rätt är uppenbart oförenlig med grunderna för den estniska rättsordningen.

Även i lagstiftningen om avtalsförpliktelser anges att bestämmelserna i tillämpligt kapitel i lagen om internationell privaträtt inte utgör hinder för tillämpningen av sådana bestämmelser i estnisk rätt som är tillämpliga, oavsett den lag som gäller för avtalsförhållanden (§ 31 i lagen om internationell privaträtt). I § 32.3 i lagen om internationell privaträtt påpekas även att den omständigheten att parter har valt att ett avtal ska regleras av utländsk rätt, oberoende av huruvida

parterna även har valt utländsk domstol som behörig domstol, inte utgör hinder för tillämpning av det landets bestämmelser, om alla relevanta aspekter av avtalet vid tidpunkten för valet endast har anknytning till ett land. Dessutom påpekas att dessa bestämmelser inte kan avtalas bort (tvingande regler).

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Även om den allmänna principen är att domstolarna ska tillämpa utländsk rätt i situationer där detta krävs enligt en lag, ett internationellt avtal eller en transaktion, oavsett om sådan tillämpning har begärts (§ 2.1 i lagen om internationell privaträtt), får domstolarna och myndigheterna begära hjälp från parterna eller statliga myndigheter för att fastställa vilken utländsk lag som ska tillämpas.

Parterna får överlämna handlingar till domstolarna för att fastställa innehållet i den utländska rätten, men domstolarna är inte skyldiga att följa dessa (§ 4.2 i lagen om internationell privaträtt). Domstolarna har även rätt att begära hjälp från det estniska justitieministeriet eller utrikesministeriet och att anlita sakkunniga (§ 4.3 i lagen om internationell privaträtt).

Enligt § 234 i civilprocesslagen är parterna i ett tvistemål endast skyldiga att styrka gällande rätt utanför Republiken Estland, internationell rätt eller sedvanerätt i den mån domstolen inte känner till sådan rätt. Domstolen kan även använda sig av andra informationskällor och vidta andra åtgärder för att fastställa innehållet i rätten (se föregående punkt beträffande § 4 i lagen om internationell privaträtt).

Domstolarnas rätt att begära in upplysningar för att fastställa innehållet i den rätt som ska tillämpas grundas på den civilprocessrättsliga principen om ett kontradiktoriskt förfarande. Denna princip fastställs framför allt i § 5.1 och 5.2 i civilprocesslagen och innebär att en rättsprocess ska genomföras baserat på de fakta och yrkanden som parterna inger och att båda parterna ska ha lika rätt och lika möjligheter att styrka sina egna yrkanden och vederlägga och bestrida motpartens yrkanden. Detta innebär att en part har rätt att välja vilka fakta som läggs fram för att styrka ett yrkande och den bevisning som styrker dessa fakta.

Lagen tillåter även undantag som innebär att estnisk rätt är tillämplig när innehållet i utländsk rätt trots alla ansträngningar inte kan fastställas inom en rimlig tid (§ 4.4 i lagen om internationell privaträtt).

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

I likhet med andra områden av internationell privaträtt regleras den lag som gäller för avtalsförhållanden av lagen om internationell privaträtt, om inte annat föreskrivs i internationell lagstiftning. Den lag som gäller för avtalsförhållanden kan fastställas på grundval av ett avtal mellan parterna eller, om lagen om internationell privaträtt inte ger parterna rätt att välja tillämplig lag, på grundval av den tillämpliga lag som fastställts med hjälp av de uppställda kriterierna. Lagen om internationell privaträtt gör det möjligt för parterna att komma överens om vilken lag som ska väljas som tillämplig lag. I lagen föreskrivs nämligen att avtal ska regleras av lagen i det land som parterna kommit överens om. Det anges dessutom att parterna får välja att den lag som väljs ska reglera hela avtalet eller endast en del av avtalet om avtalet kan delas upp på det sättet (§ 32.1 och 32.2 i lagen om internationell privaträtt). Att parterna kommit överens om tillämplig lag hindrar emellertid inte att de tvingande reglerna om tillämplig lag tillämpas. I § 32.3 i lagen om internationell privaträtt anges att den omständigheten att parter har valt att ett avtal ska regleras av utländsk rätt, oberoende av huruvida parterna även har valt utländsk domstol som behörig domstol, inte utgör hinder för tillämpning av det landets bestämmelser, om alla relevanta aspekter av avtalet vid tidpunkten för valet endast har anknytning till ett land, samt att dessa bestämmelser inte kan avtalas bort (tvingande regler).

Om parterna inte har valt vilken lag som ska reglera ett avtal regleras avtalet av rätten i det land som avtalet har närmast anknytning till. Om avtalet kan delas upp och en del av avtalet har större anknytning till ett annat land när det betraktas som en självständig enhet, kan en sådan del regleras av rätten i det landet (§ 33.1 i lagen om internationell privaträtt).

För att fastställa vilket land som ett avtal har närmast anknytning till anges i lagen om internationell privaträtt att ett avtal antas ha närmast anknytning till det land där den part som ska uppfylla de förpliktelser som är karakteristiska för avtalet hade hemvist eller, när det gäller den partens ledningsorgan, sitt säte, när avtalet ingicks. Om avtalet ingås inom ramen för den affärs- eller yrkesverksamhet som bedrivs av den part som ska uppfylla de förpliktelser som är karakteristiska för avtalet antas avtalet ha närmast anknytning till det land där den parten har sitt huvudsakliga verksamhetsställe. Om avtalet kräver att de förpliktelser som är karakteristiska för avtalet ska uppfyllas på ett annat verksamhetsställe än det huvudsakliga verksamhetsstället antas avtalet ha närmast anknytning till det land där detta andra verksamhetsställe är beläget (§ 33.2 i lagen om internationell privaträtt).

Undantag från den allmänna regeln om ett avtals uppfyllelseort tillämpas vid fast egendom och transportavtal. Om föremålet för ett avtal är ägande- eller nyttjanderätt till fast egendom antas avtalet ha närmast anknytning till det land där den fasta egendomen är belägen. För ett transportavtal antas avtalet ha närmast anknytning till det land där transportören hade sitt huvudsakliga verksamhetsställe när avtalet ingicks. Landet klassificeras som verksamhetsställe om avreseorten, bestämmelseorten, avsändarens huvudsakliga verksamhetsställe (vid ett avtal om transport av varor) eller platsen för lastning eller lossning också är belägen i samma land (§ 33.4 och 33.5 i lagen om internationell privaträtt).

Särskilda regler gäller för konsumentavtal, anställningsavtal och försäkringsavtal (§§ 34–47 i lagen om internationell privaträtt).

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

Estnisk rätt innehåller olika lagvalsregler beroende på den aktuella utomobligatoriska avtalsförpliktelsens karaktär.

Fordringar som uppkommit på grund av obehörig vinst till följd av uppfyllandet av en förpliktelse regleras av det lands rätt som reglerar det faktiska eller presumerade rättsförhållande som ligger till grund för uppfyllandet av avtalsförpliktelsen. Fordringar som uppkommit på grund av obehörig vinst till följd av åsidosättandet av en rättighet som en annan person åtnjuter regleras av rätten i det land där åsidosättandet skedde. I andra fall regleras fordringar som uppkommit på grund av obehörig vinst av rätten i det land där den obehöriga vinsten gjordes (§ 48.1–48.3 i lagen om internationell privaträtt).

Fordringar som uppkommit på grund av tjänster utan uppdrag (*negotiorum gestio*) regleras av rätten i det land där tjänsten utfördes, och fordringar som uppkommit på grund av uppfyllandet av en annan persons förpliktelser regleras av den lag som gäller för sådana förpliktelser (§ 49.1–49.2 i lagen om internationell privaträtt).

Som allmän regel ska fordringar som uppkommit på grund av en skadeståndgrundande händelse regleras av rätten i det land där den händelse som fordran grundas på ägde rum. Om följderna inte blir tydliga i det land där den händelse som fordran grundas på ägde rum ska, på de skadelidandes begäran, rätten i det land där följderna av händelsen uppstod tillämpas (§ 50.1–50.2 i lagen om internationell privaträtt). En begränsning gäller emellertid för det skadestånd som ska betalas för den skadeståndgrundande händelsen. Om en fordran som uppkommit på grund av en skadeståndgrundande händelse regleras av utländsk rätt får det skadestånd som beviljas i Estland inte vara avsevärt högre än det skadestånd som i estnisk rätt föreskrivs för en liknande skada (§ 52 i lagen om internationell privaträtt).

Lagen om internationell privaträtt gör det även möjligt för parterna att tillämpa estnisk rätt efter det att en händelse som ger upphov till en utomobligatorisk förpliktelse har ägt rum. Lagvalet påverkar inte tredje mans rättigheter (§ 54 i lagen om internationell privaträtt).

3.3 Personalstatut

Det finns inga särskilda bestämmelser i estnisk rätt om tillämplig lag i namnfrågor.

Estnisk rätt tillämpas vid fastställandet av en fysisk persons hemvist (§ 10 i lagen om internationell privaträtt). En fysisk persons medborgarskap fastställs enligt rätten i det land där frågan om medborgarskap ska avgöras. Om en fysisk person är medborgare i flera länder gäller medborgarskapet i det land som personen har närmast anknytning till. För en statslös person, en person vars medborgarskap inte kan fastställas eller en flykting tillämpas personens hemvist i stället för deras medborgarskap (§ 11.1–11.3 i lagen om internationell privaträtt).

Rätten i det land där en fysisk person har hemvist ska tillämpas på deras passiva och aktiva rättshandlingsförmåga, men ändrad hemvist innebär inte en inskränkning av den aktiva rättshandlingsförmåga som redan förvärvats (§ 12.1–12.2 i lagen om internationell privaträtt).

En särskild bestämmelse anger när en person kan hävda bristande rättshandlingsförmåga. Denna bestämmelse ska emellertid inte tillämpas på transaktioner som grundas på familjerättsliga eller arvsrättsliga bestämmelser eller transaktioner som rör fast egendom belägen i ett annat land (§ 12.4 i lagen om internationell privaträtt). Enligt den allmänna regeln får emellertid en person som ingår en transaktion utan att ha aktiv rättshandlingsförmåga, eller när deras aktiva rättshandlingsförmåga är begränsad enligt rätten i det land där de har hemvist, inte hävda bristande rättshandlingsförmåga om de inte har aktiv rättshandlingsförmåga enligt rätten i det land där de ingick transaktionen. Den allmänna regeln ska inte tillämpas om den andra parten kände till eller borde ha känt till att den berörda personen saknade aktiv rättshandlingsförmåga (§ 12.3 i lagen om internationell privaträtt).

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

3.4.1 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn

Det familjerättsliga förhållandet mellan en förälder och ett barn regleras av rätten i det land där barnet har hemvist (§ 65 i lagen om internationell privaträtt). Föräldrars och barns ömsesidiga rättigheter och skyldigheter härrör från barnets föräldrar. Föräldraskap fastställs i enlighet med det lagstadgade förfarandet. Fastställandet av föräldraskap omfattas inte av några särskilda lagvalsregler.

Föräldraskap ska fastställas eller bestridas enligt rätten i det land där barnet vid födseln fick hemvist. I undantagsfall kan föräldraskap emellertid även fastställas eller bestridas enligt rätten i det land där en förälder har hemvist eller där barnet har hemvist när bestridandet görs (§ 62 i lagen om internationell privaträtt).

3.4.2 Adoption

Adoption regleras av rätten i det land där den adopterande föräldern har hemvist. Makars adoption regleras av den lag som reglerar äktenskapets allmänna rättsverkningar vid adoptionstillfället (§ 63.1 i lagen om internationell privaträtt). Detta innebär att makars adoption främst regleras av rätten i det land där makarna har gemensam hemvist (§ 57.1 i lagen om internationell privaträtt). I lagen om internationell privaträtt anges emellertid även flera andra lagvalsgrunder för det fall makarna har hemvist i olika länder. (§ 57.2–57.4 i lagen om internationell privaträtt).

Om adoption av ett barn enligt rätten i det land där barnet har hemvist kräver samtycke från barnet eller någon annan person som står i ett familjerättsligt förhållande till barnet ska rätten i det landet tillämpas på samtycket (§ 63.2 i lagen om internationell privaträtt).

Om en adoption regleras av utländsk rätt eller om ett barn adopteras på grundval av ett utländskt domstolsavgörande anges i lagen om internationell privaträtt att en sådan adoption har samma rättsverkan i Estland som den har i enlighet med den rätt enligt vilken barnet adopterades (§ 64 i lagen om internationell privaträtt). Det bör dessutom understrykas att när ett barn med hemvist i Estland adopteras måste alla övriga adoptionsvillkor i estnisk rätt vara uppfyllda, då detta krävs enligt rätten i det land där barnet eller makarna har hemvist (§ 63.3 i lagen om internationell privaträtt).

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

3.5.1 Äktenskap

Äktenskapets allmänna rättsverkningar ska i första hand avgöras av rätten i det land där makarna har gemensam hemvist (§ 57.1 i lagen om internationell privaträtt), men lagen om internationell privaträtt innehåller även flera andra lagvalsgrunder för det fall makarna har hemvist i olika länder. Om makarna är medborgare i samma land tillämpas rätten i det land där makarna senast hade gemensam hemvist om en av makarna fortfarande är bosatt i det landet. Annars tillämpas rätten i det land som makarna har närmast anknytning till (§ 57.2–57.4 i lagen om internationell privaträtt).

Estnisk rätt ska tillämpas på äktenskapsförandet i Estland. Ett äktenskap som ingåtts i utlandet anses giltigt i Estland om det ingicks i enlighet med det förfarande som föreskrivs i rätten i det land där äktenskapet ingicks och uppfyllede de formkrav för ett äktenskap som föreskrivs i rätten i de länder där makarna har hemvist (§ 55.1–55.2 i lagen om internationell privaträtt).

Den allmänna regeln är att villkoren för äktenskapshinder och deras rättsverkningar regleras av rätten i det land där de blivande makarna har hemvist (§ 56.1 i lagen om internationell privaträtt). Att en blivande make eller maka tidigare har varit gift utgör inte hinder för att ingå ett nytt äktenskap om det tidigare äktenskapet har avslutats genom ett beslut om äktenskapsskillnad som meddelats eller erkänts i Estland, även om det beslutet inte är förenligt med rätten i det land där den blivande maken eller maken har hemvist (§ 56.3 i lagen om internationell privaträtt).

För estniska medborgare gäller en specialregel i fråga om tillämplig lag för villkoren för att ingå äktenskap. Om en estnisk medborgare inte uppfyller villkoren för att ingå äktenskap enligt rätten i det land där de har hemvist ska enligt denna regel estnisk rätt tillämpas om personen uppfyller villkoren för att ingå äktenskap i Estland (§ 56.2 i lagen om internationell privaträtt).

3.5.2 Ogifta/sammanboende par samt partnerskap

Estnisk rätt innehåller inte några särskilda lagvalsregler för samboförhållanden eller partnerskap. De bestämmelser i lagen om internationell privaträtt som gäller för de rättsförhållanden som ligger närmaste dessa samlevnadsformer bör tillämpas vid fastställandet av tillämplig lag. Beroende på samboförhållandets eller partnerskapets karaktär kan det vara lämpligt att tillämpa bestämmelser för avtalsförpliktelser eller familjerättsliga förhållanden.

3.5.3 Äktenskapsskillnad och separation

Äktenskapsskillnad beviljas enligt den lag som reglerar äktenskapets allmänna rättsverkningar och som är tillämplig då skilsmässoförhandlingarna inleds (§§ 60.1 och 57 i lagen om internationell privaträtt). Detta innebär att äktenskapsskillnad i första hand regleras av rätten i det land där makarna har gemensam hemvist (§ 57.1 i lagen om internationell privaträtt). Lagen om internationell privaträtt innehåller emellertid även flera andra lagvalsgrunder för det fall makarna har hemvist i olika länder. Om makarna är medborgare i samma land tillämpas rätten i det land där makarna senast hade gemensam hemvist om en av makarna fortfarande är bosatt i det landet. Annars tillämpas rätten i det land som makarna har närmast anknytning till (§ 57.2–57.4 i lagen om internationell privaträtt).

I undantagsfall kan estnisk rätt tillämpas i stället för utländsk rätt om skilsmässa inte är tillåten enligt den rätt som reglerar äktenskapets allmänna rättsverkningar (§ 57 i lagen om internationell privaträtt) eller endast är tillåten under mycket strikta villkor. Detta undantag gäller under förutsättning att en av makarna är bosatt i Estland eller är estnisk medborgare, eller var bosatt i Estland eller hade estniskt medborgarskap när äktenskapet ingicks (§ 60.1–60.2 i lagen om internationell privaträtt).

3.5.4 Underhållsskyldighet

Det finns inte några nationella bestämmelser om internationell privaträtt som är tillämpliga på underhållsskyldigheter som har sin grund i familjerättsliga förhållanden och det hänvisas till relevant internationell lagstiftning.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Makar har rätt att välja vilken lag som ska tillämpas på deras förmögenhetsförhållanden. Om makarna har valt tillämplig lag ska deras lagval således tillämpas. Makar får emellertid inte välja lagen i vilket land som helst. De kan välja mellan lagen i det land där de har hemvist och lagen i det land som någon

av makarna är medborgare i. Om en av makarna är medborgare i flera länder kan lagen i ett av de länder som vederbörande är medborgare i väljas som tillämplig lag (§ 58.1 i lagen om internationell privaträtt).

I Estland omfattas valet av tillämplig lag av tvingande formkrav. Valet av den lag som ska tillämpas på makars förmögenhetsförhållanden måste upprättas av en notarie. Om valet av tillämplig lag inte görs i Estland är lagvalet formellt giltigt om det är förenligt med de formkrav för avtal om makars förmögenhetsförhållanden som föreskrivs i den lag som valts (§ 58.2 i lagen om internationell privaträtt).

Om makarna inte har valt tillämplig lag regleras deras förmögenhetsförhållanden av den rätt som var tillämplig på äktenskapets allmänna rättsverkningar när äktenskapet ingicks (§§ 58.3 och 57 i lagen om internationell privaträtt). Äktenskapets allmänna rättsverkningar regleras i första hand av rätten i det land där makarna har gemensam hemvist (§ 57.1 i lagen om internationell privaträtt). Om makarna inte har gemensam hemvist är tillämplig lag lagen i det land som makarna är medborgare i, lagen i det land där makarna senast hade gemensam hemvist om en av makarna fortfarande är bosatt i det landet eller lagen i det land som makarna annars har närmast anknytning till (§ 57.2–57.4 i lagen om internationell privaträtt).

3.7 Arv och testamente

Arv regleras av rätten i det land där testatorn senast hade hemvist. I den tillämpliga lagen fastställs särskilt följande: 1) de olika formerna för testamentariska förordnanden och deras rättsverkan, 2) arvlåtarens kapacitet och förlust av arv, 3) arvets omfattning, 4) arvingarna och deras inbördes förhållande och 5) ansvaret för testatorns skulder (§§ 24 och 26 i lagen om internationell privaträtt).

3.8 Sakrätt

Tidpunkten för när en sakrätt uppkommer eller upphör att gälla fastställs på grundval av lagen i det land där egendomen var belägen när sakrätten uppkom eller upphörde att gälla. Det finns dock en begränsning. En sakrätt får inte utövas i strid med andra grundläggande principer i lagen på den plats där egendomen är belägen vid den aktuella tidpunkten (*lex situs*) (§ 18.1 och 18.2 i lagen om internationell privaträtt).

3.9 Insolvens

Estnisk rätt ska tillämpas på insolvensförfaranden som genomförs i Estland. Den rättsliga grunden för insolvensförfaranden är konkurslagen. I denna anges att civilprocesslagen ska tillämpas på konkursförfaranden om inte annat föreskrivs i lagen om internationell privaträtt (§ 3.2 i lagen om internationell privaträtt). I civilprocesslagen anges att domstolens handläggning av ett konkursärende ska grundas på estnisk civilprocessrätt (§ 8.1 i civilprocesslagen).

Senaste uppdatering: 06/04/2018

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

De EU-länder som ansvarar för det nationella innehållet på den här webbplatsen håller på att uppdatera delar av sitt innehåll mot bakgrund av Storbritanniens utträde ur EU. Det kan dock ta ett tag innan vi har uppdaterat alla sidor.